

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. R.**, narozený dne x
státní příslušností x
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022 č. j. KRPA-308494-26/ČJ-2022-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále

těž „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 9. 2022 č. j. KRPA-308494-15/ČJ-2022-000022-MIG, a to o 90 dnů.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že délka prodloužení zajištění byla stanovena nepřiměřeně, bez řádného odůvodnění a napadené rozhodnutí se nezabývá jeho konkrétní situací. Měl za to, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Poukázal na to, že žalovaný neplní svoji povinnost zkoumat po celou dobu zajištění, zda trvají důvody zajištění a rezignuje na povinnost opatřovat nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, kdy vychází pouze ze spisového materiálu, na němž založil své první rozhodnutí o prodloužení zajištění. Žalobce za celou dobu svého zajištění neobdržel náhradní cestovní doklady a z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, proč se žalovaný domnívá, že k ověření totožnosti žalobce dojde během lhůty prodlouženého trvání zajištění. Veškeré dokumenty byly odeslány na příslušné velvyslanectví již dne 5. 10. 2022 a k datu vydání napadeného rozhodnutí na ně nebylo reagováno. Měl za to, že žalovaný mohl místo zajištění využít zvláštních opatření za účelem vycestování, kdy posouzení této alternativy považoval za nedostatečné.
3. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. V odůvodnění se vyjádřil k tomu, proč prodlužuje dobu zajištění o 90 dnů, přičemž měl za to, že ve svém rozhodnutí zhodnotil veškeré okolnosti, které jasně a zřetelně označil. Při stanovení doby prodloužení zajištění postupoval plně v souladu se zákonem. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhl nařízení jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPB-200804-4/ČJ-2022-060022 ze dne 21. 9. 2022, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-308494-10/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 21. 9. 2022, rozhodnutí o zajištění č. j. KRPA-308494-15/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 22. 9. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-308494-26/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 14. 12. 2022.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 21. 9. 2022 v čase 11:40 hod. byl policií mezi obcemi Troubsko a Střelice kontrolován cizinec, který u sebe neměl žádný cestovní doklad ani povolení k pobytu. Vzniklo tedy podezření, že cizinec na území pobývá bez platného oprávnění k pobytu, a proto byl zajištěn.
8. Z provedeného výsledku žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění dne 21. 8. 2022 vyplynulo, že žalobce se jmenuje A. R. a trvale žije v x. Na území České republiky přicestoval

dne 21. 8. 2022 autobusem. Přicestoval bez víza a s pomocí převaděče, měl v úmyslu cestovat do Itálie, kde chtěl požádat o azyl. Do Itálie cestoval za prací. Cestovní doklad ztratil v Srbsku, měl u sebe 120 EUR v hotovosti. V České republice neměl žádné hlášené místo pobytu. Jeho rodina žije nadále v Maroku.

9. Dále ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím ze dne 22. 9. 2022 č. j. KRPA-308494-13/ČJ-2022-000022-MIG, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, a to v délce 1 roku.
10. Žalovaný vydal dne 22. 9. 2022 pod č. j. KRPA-308494-15/ČJ-2022-000022-MIG rozhodnutí, kterým rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů. Tato doba byla žalobou napadeným rozhodnutím č. j. KRPA-308494-26/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 14. 12. 2022 prodloužena o 90 dnů.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
13. Podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
14. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
15. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*

16. Podle ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *police je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.*
17. Soud si je vědom toho, že potíže při ověření totožnosti a obstarávání cestovních dokladů v projednávaném případě nebyly způsobeny žalovaným. Zákon o pobytu cizinců ostatně s takovou situací výslovně počítá v § 125 odst. 2 písm. c) [viz také čl. 15 odst. 6 písm. b) návratové směrnice a rozsudek SDEU ze dne 5. 6. 2014 ve věci C-146/14 PPU, Bashir Mohamed Ali Mahdi, body 75–85]. Žalovaný však ani v takovém případě nemůže resignovat na konkrétní posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění. Toto posouzení však žalovaný v projednávaném případě provedl v dostatečné míře, a to zejména na str. 6 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí a soud na něj v podrobnostech odkazuje. Z rozhodnutí vyplývá, že doba k zajištění náležitostí spojených se správním vyhoštěním se pohybuje kolem 90-ti kalendářních dnů a je tedy velmi pravděpodobné, že v době prodloužení zajištění bude možné realizovat správní vyhoštění.
18. K namítanému nedostatečně odůvodněnému postupu správního orgánu při stanovení doby zajištění žalovaný uvedl, že prvotní úkony se v praxi pohybují v rozmezí délky 40 – 60 dnů. Na str. 6 napadeného rozhodnutí pak správní orgán jasně konstatoval, že tato doba se odvíjí od poskytnutých informací cizincem v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinec uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale i o rodinných příslušnících, o místě narození, o místech pobytu a ostatních údajích souvisejících s ověřením jeho totožnosti. Z žádosti o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu, která je součástí správního spisu, je zřejmé, že žalobce ji nevyplnil kompletně a zejména část o rodinných příslušnících vyplnil zcela nedostatečně, kdy nebyl schopen uvést konkrétní data o svých příbuzných (uvedl pouze jména) a taktéž neuvedl číslo žádného ze svých dokladů. Soud tak má za to, že stanovení doby při horní hranici rozmezí délky 40 – 60 dnů bylo zcela na místě, neboť proces ověření totožnosti s takto nedostatečně vyplněným formulářem bude zcela jistě komplikovanější a vyžádá si delší časový úsek. S ohledem na to, že zajištění přepravních dokladů trvá přibližně 30 kalendářních dnů, je celková doba prodloužení zajištění v délce trvání 90 dnů zcela pochopitelná, dostatečně odůvodněná a přiměřená konkrétní situaci žalobce.
19. K namítané nedostačené individualizaci časového rámce nezbytného k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu soud poukazuje na to, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že došlo k výraznému zlepšení spolupráce Marockého království v případech ověřování totožnosti osob, kdy jsou postupně ověřovány totožnosti osob, o jejichž ověření Česká republika požádala. Vzhledem k tomu, že dle Ředitelství služby cizinecké policie došlo ke znatelné změně ve spolupráci, tak není možné kvalifikovaně vycházet ze zkušenosti žalovaného, kdy v předchozím období ze 105 žádostí byla ověřena totožnost pouze u 8 osob. Jelikož dochází k postupnému ověřování totožnosti Velvyslanectvím Marockého království, tak je pravděpodobné, že totožnost žalobce bude ověřena v momentě, kdy budou vyřízeny předchozí žádosti.
20. Skutečnost, že není možné určit dobu, po kterou bude probíhat ověřování totožnosti žalobce příslušnými orgány v Maroku, předpokládá již samotný zákon o pobytu cizinců v ust. § 125 odst. 2 písm. c), který umožňuje prodlužovat dobu zajištění nad zákonem stanovené maximum v případě, kdy i přes řádné úsilí policie dochází ke zpoždění ze strany třetích zemí.

V daném případě je tedy zcela oprávněný postup žalovaného, který prodlužuje dobu zajištění poprvé, protože příslušné orgány v Maroku mu neposkytují dostatečnou součinnost k ověření totožnosti žalobce, a to i přesto, že jim Ředitelství služby cizinecké policie včas poskytlo veškeré potřebné podklady. Vzhledem k současné praxi žalovaného je pravděpodobné, že totožnost žalobce bude ověřena, bude mu vydán náhradní cestovní doklad a bude tedy možné správní vyhoštění realizovat.

21. Přestože ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí k ověření totožnosti nedošlo, konstatoval žalovaný, že mu je z jeho činnosti známo, že je potenciálně možné, aby byla totožnost žalobce ověřena a byl mu vydán náhradní cestovní doklad v době prodloužení zajištění. Žalovaný tedy do svého odůvodnění uvedl úvahu o tom, zda je správní vyhoštění potenciálně možné a v jakém časovém výhledu (doba prodloužení zajištění). Jeho postup byl vysvětlen v rozhodnutí o zajištění, nyní adekvátně doplněn v návaznosti na již realizované kroky, které byly detailně v rozhodnutí o prodloužení zajištění popsány ve smyslu vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie, které žalovaný obdržel.
22. Přestože ke dni vydání napadeného rozhodnutí byly dány faktické překážky správního vyhoštění žalobce pro nemožnost ověření totožnosti a absenci cestovního dokladu, lze očekávat, že se obě tyto překážky podaří v době prodloužení zajištění odstranit, a naopak nic bez dalšího nenásvědčuje tomu, že by tomu tak nemělo být. Jakkoli by postup všech orgánů mohl být rychlejší, jsou možnosti žalovaného omezené, neboť musí vyčkat postupu příslušných marockých orgánů. Účelem zajištění je vytvoření podmínek pro vycestování, přičemž případ žalobce není v tomto ohledu nikterak výjimečný. Soud neshledal žádné zásadní pochybení. Podmínky pro vycestování byly žalovaným adekvátně vytvořeny, žalovaný činil veškeré potřebné kroky, které ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil.
23. Soud také nesouhlasí s tím, že by žalovaný vyšel ze stavu, který byl dán při rozhodnutí o zajištění, neboť je zcela zřejmé, že do svého rozhodování žalovaný zahrnul sdělení č. j. CPR-32259-4/ČJ-2022-930311-T250 ze dne 14. 12. 2022, které je novějšího data než původní rozhodnutí o zajištění žalobce, nadto sám žalobce v žalobě neuvedl, že by v jeho případě došlo k jakékoliv změně okolností. Soud má za to, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného a aktuálního skutkového stavu věci, zabýval se individuální situací žalobce, posoudil konkrétní okolnosti případu a hodnotil, zda důvody pro zajištění žalobce i nadále trvají. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, srozumitelné, přezkoumatelné a splňuje požadavky na něj kladené platnou právní úpravou. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně odůvodnil, proč došlo k naplnění podmínek pro zajištění žalobce a z jakých důvodů přistoupil k prodloužení zajištění.
24. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu,*

mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

25. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 5 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný nedostatečně či nepřezkoumatelně vyhodnotil možnost uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c ani, že by rozhodnutí bylo paušalizované a nedostatečně individualizované.
26. Žalovaný dostatečně odůvodnil nemožnost uložení každého jednotlivého zvláštního opatření za účelem vycestování. Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný poukázal na to, že žalobce v současné době nemá na území České republiky žádný povolený pobyt, nemá zde hlášenou adresu, nemá žádný majetek. Dle soudu je z uvedených důvodů vysoké riziko, že se bude vyhýbat správnímu orgánu, neboť je mu známo, že zde pobývá neoprávněně, že porušil zákony České republiky a je osobou, které je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není v případě žalobce možné, dle protokolu o podání vysvětlení sám uvedl, že má pouze minimální finanční prostředky, prostředky na složení finanční záruky tedy nemá. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, měl v úmyslu vycestovat do Itálie, čímž by mařil zákaz pobytu na území. Obdobně žalovaný uvedl i k možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobci uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by nebylo účelné, neboť cizinec by neplnil povinnost zdržovat se v místě

určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, neboť vzhledem k předešlému jednání cizince je důvodné se domnívat, že tento nebude zvláštní opatření za účelem vycestování dodržovat, neboť již na území pobýval neoprávněně.

27. Je tedy zjevné, že žalovaný při posuzování možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců vycházel z konkrétních okolností případu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá v České republice hlášenou žádnou adresu, na které by pobýval, zároveň bylo známo, že disponuje minimálními peněžními prostředky, které by mohl použít ke složení finanční záruky.
28. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že se zabýval i osobními a rodinnými poměry žalobce, který nemá v České republice žádné vazby ani závazky jakékoli povahy. Z daného je zřejmé, že žalovaný situaci žalobce posoudil komplexně s ohledem na jednotlivé skutečnosti případu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017 č. j. 5 Azs 294/2016 - 18). Soud rozhodnutí žalovaného shledal zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č. j. 5 Azs 20/2016 - 38.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. ledna 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně